Ч. 7. Неділя 24 (11) січня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — Справи парляментарні.— З Балкану.

Вчерашне засїдане палати послів було присьвячене самим пильним внесеням. І так насамперед раджено над пильним внесенем п. Калїни що до вдів і сиріт по вояках. Промавляв по чески ґенеральний бесїдник посол Шпачек і сам внескоданець Калїна. Палата ухвалила пильність внесеня і само внесене, взиваюче правительство, аби до двох місяців предложило закон, управильнюючий платню вдів і сиріт по вояках, котрі погибли на війнї. — Відтак приступлено до нарад над пильним внесенем пос. Мільвеста в справі подій на віденьскім унїверситетї. По промовах Мільвеста і Буятта дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників, по котрих промовах пильність внесень ухвалено. З черги приступила палата до нарад над пильним внесенем пос. Лїса в справі ческих меншостий в північних Чехах. Разом з тим внесенем віцепрезидент др. Штайнвендер піддав під наради ще кілька подібних внесень про ческі і німецкі меншости. Перший промовляв пос. Вольф, котрого бесїду часто перериввали Чехи. Відтак забрав голос посол ческий Фресль і виголосив тригодинну обструкцийну промову. На тім наради перервано. При кінци засїданя повідомив президент палату, що вчера вплинуло аж пять нових пильних внесень, між ин. внесене Евг. і Костя Левицких в справі розвязаня язикового питаня в дорозї державного закона.

Комісия до нарад над предложенем о Боснї вибрала предсїдателем пос. Пацака, а заступниками др. Ебенгоха і др. Коловрата. Одним із секретарів єсть др. Окуневский. Вибір референта поки що відложено. Постановлено запросити на наради міністра справ заграничних бар. Еренталя, спільного міністра скарбу др. Бурияна, президента міністрів бар. Бінерта і міністерияльних референтів. Слїдуюче засїдане відбуде ся в середу дня 27 с. м. — Комісия до нарад над суспільним обезпеченем вибрала предсїдателем посла др. Бузка.

В Сербії панує великий рух: покликано до Білгороду всїх дивізионерів і видано наглї войскові розпорядженя. З всего можна висну вати здогад, що заносить ся там на якусь дуже важну подію, однако на разї не на війну з Австро Угорщиною, а на внутрішний пере ворот. Після знаних конфліктів короля Петра з королевичем Юрием, після неудав сербских крикунів, яких мрії що до Босни й Герцеґовини розвіяли ся зовсїм, та в наслїдок заворушень в армії мабуть дійде до того, що король Петро уступить в користь свого сина. Коли до сего дійде, то завдяки особлившим здібностям наслїдника престола зовсїм імовірно готова вибухнути війна між Сербією і Австро-Угорщиною без огляду на те, що покінчила би ся она сумно для першої.

В сербскім мінїстерстві війни зібрала ся велика войскова рада під проводом нового мінїстра війни Живковича. Наради тревали кілька годин, а мав в них брати участь син наслїдник престола. Очевидно, все держать в найбільшій тайнї. Тимчасом кабінетова криза треває дальше, бо не може ніяк дійти до порозуміня між сторонництвами. До сего причиняє ся, після донесень, сам князь Юрий, який старає ся удержувати внутрішне замішане та мав навіть грозити батькови за те, що він попирає ненавистну для королевича старорадикальну партию. З тої причини скупштину відрочено

Взагалї положене на Балканї дуже грізне. Туреччина дуже поважно бере ся до оружних приготовань против Болгарии, яка не дуже дбає про мир, скоро єї специяльний посол в справі обопільного порозуміня, Ляпчев, доси сидить

---

7)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Ледви що Монктон то собі постановив, як і показала ся перешкода. Лукія Міллер — так називала ся тота єго нїби сестра, а по правдї лиш наречена — стратила в послїдній хвили відвагу і она вбігла до контори, щоби то єму сказати. На вид єго аж крикнула з ра дости і з любовию станула собі коло него.

— Якаж я рада, Леонарде, що я тебе застала. Слухай, мій любий Леонарде, не жадай від мене, щоби я віддавала ся за того молодого чоловіка. Тепер, коли прийшла тота хвиля, я не маю серця до того.— І сльози станули їй в очах, а кождий честний чоловік був би єї пожалував і зрадів би, що она хоч пізно, але все таки опамятала ся. Але Монктон лиш подивив ся холодно на неї і відповів відтак брусувато:

— Що тобі по твоїм серци — диви ся, щоби була якась користь з того.

— А хоч би я так і зробила — сказала на то Лукія — то яка менї з того користь? Прецї він не такий богач.

— Чому би нї — тепер більший як коли небудь! Я от лише що довідав ся, що єму дістала ся нова спадщина в сумі двайцять тисячів фунтів і що він може єї тодї відобрати, коли я схочу.

Лукія тупнула ніжкою.

— А що мене єго спадщина обходить! Заким він прийшов сюди зі своїми грішми, то ти мене любив.

— Та й тепер люблю, більше як коли небудь.

Лукія зачала плакати.

— Нї, не любиш — жалувала ся она — як би ти мене любив, то не казав би, щоби я віддавала ся за того дурнуватого.

А той падлюка відповів на то як справдешний кримінальник з Нюґет [1]):

— Яка ти дурна! — сказав він — хибаж не можеш віддати ся за него, а мене все-таки любити. Ти не була би перша така. Таке буває що дня і всїм з тим добре.

— Та й всїм на вічну ганьбу! — відозвав ся поза ними якийсь дзвінкий строгий голос. Вальтер Кліффорд, що увійшов несподївано, зачув лиш мало, але досить з їх розмови. Аж поблїд з гнїву; він не був вже прецї хлопцем; підлота тих обоїх зробила з него в одній хвили мужчину. Они перепуджені відступили ся, а молода женщина закрила собі лице руками.

Розуміє ся, що Вальтер звернув ся тепер насамперед до Монктона.

— То ви представили менї отсю даму фальшиво за свою сестру, то ви хотїли мене обманути і знищити! — крикнув він дрожачим голосом. Єму здавало ся, як би хтось пхнув єму ніж в само серце. Але він і зараз спамятав ся. — Хоч я й не мав досить розуму і покинув мого батька, то чей я ще на стілько не вдурів, щоби женити ся з вашою любовницею і представляти єї сьвітови за свою жінку! Тут панно Лукіє Монктон, чи як ви там називаєте ся, маєте лїценцию на вінчане, возьміть єї собі з моєю погордою і зробіть з нею, що хочете.

З тими словами вибіг він до приватної комнати Бартлїя. Було то перше горе, якого зазнав в своїм молодім житю. Але й викритикам не було солодко. Женщина плакала приняла кару з покорою а мужчина трохи не пук із злости та думав вже об тім, як би то пімстити ся.

— Добре нам так! — відозвала ся Лукія.— Бодай би я нїколи не виділа була того чоловіка, ти був би тодї додержав слова і оженив ся зі мною.

— Та й тепер оженю ся, коли приречеш менї, що будеш мене слухати.

— Слухати тебе? — Ти мене по правдї зруйнував, знищив, але коли ожениш ся зі мною, то буду тебе слухати, стану під кождим взглядом твоєю невільницею.

— Беру тебе за слово — відповів Монктон холодно. — Зроблю тому молодому чоловікови прислугу і під єго іменем оженю ся замість него з тобою.

Лукія здивувала ся.

— Длячогож під єго іменем? — спитала. Монктон не дав на то ніякої відповіди.

---

[1]) Newgate — кримінал в Льондонї на 192 кримінальників, котрих жде кара смерти; тут їх тратять.

в Софії. Держави зміркували се грізне положенє, бо поробили представленя в тій справі зарівно в Софії, як і в Царгороді. Як положенє грізне, пробивае ся також з новорічного розказу румуньского короля Кароля до войска, що мабуть буде мусіло дати доказ своєї боєвої здібности.

Туреччина не спускає з ока також Сербії і Чорногори та висилає войско до новобазарского санджаку. В Туреччині проявляє ся рішуче змаганє, щоби спільно з Австро-Угорщиною положити конець сербским і чорногорским аспірациям.

Новинки.

Львів, дня 23-го січня 1909

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував канцеліста краєв. Дирекциї скарбу Еміліяна Посацкого, канцелістом Намістництва. П. Намістник переніс канцеліста Намістництва, Алекс. Козловского зі Львова до Грибова, а офіцияла Намістництва Фр. Сьвенховича з Грибова до Львова.

— З зелізниці. З днем 1 лютого с.р. отвирає ся на шляху Краків-Підволочиска межи стациями Ряшів-Ланцут пристанок Стражів для руху особового і пакункового. Білети для подорожних із Стражова видавати будуть кондуктори в поїзді, а належитість за пакунки буде оплачувати ся в стациї призначеня.

— Дрібні вісти. Виділ краєвий іменував дра Мариана Долиньского, лікаря і секундария загального шпиталю в Перемишли примарием тогож шпиталю. — До краєвої комісиї рільничої покликано на члена також вандрівного учителя „Просьвіти" п. А. Гарасевича. — Нині має ся відбути пробна їзда на новій зелізници льокальній Львів Підгайці на шляху межи Куровичами і Вовковом. Ціла лінія, яка буде тепер віддана до ужитку почавши від Підзамча аж по Вовків єсть 62 кільом. довга, а на новім шляху, який буде тепер віддаиий до ужитку знаходять ся стациї і пристанки: Лагодів, Коростенко-Затемне, Перемишляни і Вовків. — Львівске староство сконстатувало в Кривчицях скаженину у псів і спонукало львівский магістрат, шо він буде від часу до часу висилати туди львівского псярника, котрий там буде пси нищити. — До помешканя п. М. Лотоцкого при ул. Шкарповій ч. 3 добув ся злодій і вкрав кілька одягів і біле загальної вартости звиш 450 К. — При ул. Академічній знайдено перстінь з великим брилянтом. — Презесом Ради пов. в Бережанах вибраний радник Двору п. Корженьовский. — Після урядового обчисленя прийшло до Бразилії в 1908 р. 94.000 поселенців. — Одну з копалень коло Йоганнесбурґа в полудневій Африці залила вода і згинуло 160 гірників. — Одна з львівских часописий доносить, що в Городенці арештовано якогось чоловіка, подібного зовсім до убийника Штофів.

— Стережіть ся Бразилії і чужих аґентів еміґрацийних! По галицкій Руси їздить якийсь панок, що називає себе заступником товариства сьв. Рафаїла у Львові і намовляє Русинів до переселеня в Бразилію. Русини! Того панка не слухайте, бо то обманець. Ми не висилаємо жадного аґента. До Бразилії не їдьте, бо там є зле і дуже сумне житє. Оден поселенець Русин з Корчева Макар Нєпший пише з Парани в Бразилії до своїх родичів в Корчеві так: „Нехай ніхто до Бразилії не пускає ся; нехай не слухає обманців, що намавляють до виїзду до Бразилії, або тих, що пишуть з Бразилії до Галичини, що тутки добре. Такої біди нема в цілім сьвіті, як тут, бо всьо таке дороге, якого ще не видів: хліб, шмате і всї другі річи". Ми дістали вісти від тих Русинів еміґрантів, що повернули з Бразилії до Галичини, про причини, котрі їх до повороту змусили. Всї они дуже нарікають на Бразилію. Доносять нам з Бремп, що богато еміґрантів Русинів висилає до Бразилії і північної Америки фірма Ґольдлюст, котра має аґентів по цілій Галичині. Як в Бразилії є, то в горі сказано. А в північній Америці нема зарібків анї в Сполучених Державах анї в Канаді. Ті, що там їдуть, тратять даремно гроші і їдуть на крайну нужду. Руский парох в Бремі, О. Базюк, остерігає руский нарід перед аґентами Ґольдлюста. Русини мають свої еміґрацийні товариства: Тов. сьв. Рафаїла у Львові (ул. Коперника ч. 36) і Товариство „Провидінє" у Львові (Ринок ч. 10). Ті товариства не пхають Русинів у нещасте, але щиро помагають їм доброю радою. Чомуж принимаете, Русини, ради чужинців, котрі вас ведуть до згуби? Від Руского Тов. сьв. Рафаїла у Львові.

— Родинна траґедия. Кілька днів тому назад відобрав собі житє вистрілом з револьвера Маркиль Ріттіґштайн, студент III. року прав на львівскім університеті, син др. Якова Ріттіґштайна, адвоката в Коломиї. З найденого при нїм мисьма показало ся, що він длятого позбавив ся житя, що не міг дальше дивити ся на муки умираючого вітця, котрий хорий на сухоти мучив ся дуже в послідних днях. Син анї на хвильку не відступав батька і лиш кілька днів тому назад виїхав до Львова по кисень до штучного віддиханя для вітця. Тут розстроєний очевидно до найвисшого степеня, пішов до стрийского парку і там відобрав собі житє. Майже того самого дня помер і єго отець в Коломиї а нещаслива родина по похороні батька мусіла їхати на похорон сина до Львова. На тім однак не конець: в Кракові лежить небезпечно хора по тяжкій операциї 20-літна донька, взглядно сестра померших, жена хеміка др. Станислава Епштайна.

Всячина

для науки і забави.

— Вісімнайцять днів живцем у гробі. Які страшні річи діяли ся в Мессині по катастрофі, звістно хоч би лиш з тих коротких вістий, які ми вже подавали; але слідуюча подія, про котру розповіли ті, що пересиділи вісімнайцять днів засипані під развалинами, мов закопані живцем у гробі, звернула більше на себе увагу цілого сьвіта як всї инші. Вісімнайцять днів по заваленю міста, коли вже від кількох днів щезла була вся надія, що під развалинами найдуть ся ще якісь живі люди, казав верховний комендант, ґенерал Мацца застановити всї дальші пошукуваня, а тоді трое нещасливих, брат і дві сестри — о чім ми також коротенько доносили — видобули ся якось щасливо на верх. Італіяньска ґазета „Corriere della Sera" так розповідає про сю подію:

Під развалинами одного дому при ул. дель Пурґаторіо („чистилище" — також характеристична назва улиці) засипало матір і четверо дітий. Они жили в одній комнаті на долині; развалини горішних поверхів насипали ся так, що саму долину вкрили лиш купою бальків, цегол і румовища. Так позавалювало ся богато домів, а хоч заве ся, що они розсипали ся в порох, то таки в споді стоять ще головні стіни і знаходять ся порожні місця, що можна навіть пізнати по тім відгомоні, який несе ся з під споду, коли ступати ногами по развалинах.

Коли настала катастрофа, завалила ся часть тої комнати, в котрій знаходила ся згадана родина. Матір покалічило і половину єї тіла придушило. Коли зробило ся тихо, почала она слабим голосом кликати своїх дітий і всї они відозвали ся. Тоді додала она їм відваги а відтак почала жалувати ся щораз слабше і слабше, аж наконець вже єї не було чути; голос

А Монктон в своїй голові придумав знов нову погань, котра перевисшала всї єго дотеперішні злодійства. Він хотів обрабувати Бартлієву касу і звалити крадіж на Кліфорда. Засуджений під іменем Больтона був би не признав ся до свого правдивого імени а Лукія мала би була представити ся родині Кліффорда яко єго вдовиця, мала би була показати свою метрику смерти і діставши таким способом свою пайку з тих двайцять тисячів фунтів, мала би була втечи зі своїм дійстним чоловіком.

Лукії зовсїм покрутило ся в голові і она не годна була розібрати тої крутанини.

Монктон надумав ся хвильку. — Що треба насамперед зробити? Треба насамперед надумати ся... Гм! Я думаю, що найліпше буде, як ми насамперед поберемо ся.

— А вжеж! — потакнула Лукія. — Той найліпше і на мій погляд ще найрозумнійше. — Порадившись так, вийшли відтак і легким кроком пустились улицею.

Вальтер приступив якраз ще в пору до вікна, щоби побачити їх, як они ішли. Він дивив ся за ними і кляв їх але не словами лиш в души.

— Задуманий як звичайно! — відозвав ся поза ним якийсь голос, а коли він оглянув ся, побачив пана Бартлія, котрий сів собі коло свого бюрка. Вальтер Кліффорд, котрий постановив був собі, що він тут нині послідний раз, перейшов борзо на другий конець стола.

— Ось тоті сплати, які я нині відобрав — сказав він байдужним голосом.

Бартлї подивив ся на них.

— Пята часть з того, що менї належить ся — відозвав ся він.

— Щось нїби такого — відповів Кліффорд з вимушеною байдужностию.

— Видко, що ви не дуже завдали собі труду.

— Може й так; я не з тих, що уміють упоминати ся.

— А до чогож ви взагалї?

— Того вже не вмію вам сказати.

— На всякий случай не на купця.

— То найбільший комплемент, який менї коли сказано.

— Ого! так само простакуватий як і до нїчого. До тиждня можете, пане Больтон, ви ступити з мого інтересу.

— Чому не до пять мінут, пане Бартлї? я волів би то.

— Коли так, то добре; отже скажім за годину.

— Дуже добре, пане; якраз досить на звичайне свїданє для помічника купецкого. — Сказавши то, вийшов.

Вальтер Кліффорд був образованим молодим чоловіком; але мусимо по справедливости признати, що він в сій розмові зі своїм принципалом поступив собі досить безлично і то не лиш словами але й цїлим своїм поведенєм. А Бартлї знов гадав, що тота безличність лиш удана і що молодий мужчина мусить мати якусь важну причину, коли хоче так борзо відправити ся. Він записав собі числа тих банкнотів, які єму Кліффорд приніс, а на єго поважнім лици пробивала ся якась недовірчивість.

Коли з тим упорав ся, замкнув банкноти до зелізної каси; в тій хвили отворили ся двері від малої контори і увійшов Гоп.

— Ну, преці раз! — відозвав ся Бартлї.

— Я забавив ся всего лиш пів години, пане — відповів Гоп — перебрав ся та й чим скорше пішов за сьвідка при вінчаню. Молода, що стрітила мене в дверех, дуже мене о то просила. Дуже хороша дївчина, така, що годі надивити ся на неї.

— Але дитина, дитина! — перебив єму Бартлї нетерпеливо.

— Єсть укрита на подвірю.

— Приведіть єї в сій хвили сюди, доки ще нема моїх помічників.

Гоп побіг на двір і зараз по тім вернув з донечкою, що була завинена в теплу хустку, куплену за Бартлієві гроші.

Бартлї взяв від него дитину, подивив ся їй в личко і сказав: Моя люба дитинко, будеш менї так само дорога, як моя власна. — Відтак попросив Гопа, щоби посидїв собі, аж він єго закличе, щоби представив єго своїм помічникам. — Побоюю ся дуже, що один з них злодій — додав він; відтак заніс дитину до свого помешканя, щоби єї там віддати своїй союзници пістунції.

Погана істория! — подумав собі Гоп; лиш двох помічників і то один з них злодій. Чейже не той добродушний молодий чоловік! Нї, то не може бути!

Бартлї вернув назад а рівночасно увійшов і Монктон через малу контору.

(Дальше буде).

ся затих на віки. Діти збили ся в купку і довгий час не рушали ся. Хто знае як довго? В темноті стратили поняте часу. Було їх там три сестри, найстарша 21 літ і один братчик літ 10. Найстарша, Наталїна (Наталка), не опускала анї на хвильку своєї ріднї, обіймила їх як мати своїми руками і стерегла їх від всякої небезпечности. Поволи привикли всї до своєї вязницї, лиш вже хотіло ся їм їсти і пити. Они зачали тодї на помацки шукати в тім тїснім місци і знайшли велику пачку фіґ, що дістали були в дарунку на сьвятий вечір а відтак ще й бочівку з водою, в котру виляла ся олива із збанка, коли він розбив ся підчас землетрясеня та кілька цибуль.

Так заспокоїли они голод і спрагу а опісля знайшли ще кілька фляшок вина, які лишили ся були із Сьв. Вечера. Найстарша сестра розділяла страву і напиток, помагала другим і займала ся господарством під розвалинами. Наймолодша сестра занедужала і майже вже нїчого не говорила. Час минав безконечно поволи а від гниючих трупів так вже заносило, що не можна було видержати. Они чули, як завивала парова сьвистажка в пристанї і питали одно другого: Чому они на нас не памятають? — Як всї засипані не знали они, що то цїле місто завалило ся; они гадали, що то завалив ся лиш їх дім. Довгу тишину уважали за знак, що настала ніч. Раз зачули були якийсь шелест від далеких кроків і розмови. Они стали кричати, але кроки і слова пролунали в дали.

По довгім часї знайшли цїнну річ для себе — коробку з сірничками. Они запалили папір, в котрім були фіґи завинені і в той спосіб зробили сьвітло, щоби матір побачити. Але увиділи лиш ей посинілї ноги. Коли відтак сьвітло погасло, привиджували ся їм за єдно в темноті синї ноги матери. В якійсь хвили зачули, що вітер сьвище по розвалинах а крізь шпари якоїсь великої шафи повіяло на них холодним вітром. При сьвітлї сірничка випорожнили они шафу і почули, що дійстно дуе крізь задну стїну. Они виломили тодї дошки в шафі і побачили, що мур за нею завалив ся. Схилившись відтак, могли якимсь коритарем дістати ся аж до брами дому. В горі показав ся тут якийсь отвір. Они набрали надії, що видобудуть ся на сьвіт. Віддерли з сорочки кусень полотна, привязали до якогось патика і упхали в той отвір та стали вимахувати, гадаючи, що хтось той їх сиґнал побачить і прийде на поміч. Але на дармо; они вимахували тим своїм сиґналом лиш в дірі, яка зробила ся була під розвалинами.

Тодї взяли ся они шукати иншого виходу і стали сунути ся зовсїм поволеньки і осторожно помежи брилами якогось заваленого муру. Они побачили, що в коритари завалила ся й друга стїна, і так дістали ся до того місця, де перед тим їх дядько, якийсь поворозник, мав свою робітню. Стеля тої робітнї, що запала ся була в куті, відслонила якийсь коритар, через котрий они видобули ся на якісь сходи. Тоті сходи вели на якийсь поверх, але були засипані румовищем. Тодї зачали они поволи і терпеливо то румовище усувати. Від часу до часу засьвітили сірничок а відтак працювали дальше аж до утоми. Коли їм хотіло ся пити, то мусїли іти аж до тої нори, де стояла посудина з водою і де лежала їх нежива матір. Найстарша сестра давала провід роботї а братчик Франческо працював неутомимо. Спали, прикулнувши і притулившись одно до другого, одно другого не відступало і всї взаїмно себе потїшали.

Відтак не було вже що їсти і пити. Голод і спрага мучили страшно нещасливих а наймолодша сестричка померла. Оставші наряди́ли маленько тїло а відтак взяли ся знов до роботи. Нараз, коли усунули якийсь камінь, побачили, що помежи каміне добуває ся до них слабе біле сьвітло: там було сонце, там було житє. Малий Франческо випорпав собі поволеньки вузоньку вилазку і видобив ся на вершок гори, яка зробила ся була з розвалин. Тепер побачив він сьвітло сонця а перед собою сумні останки мурів церкви званої „Пурґаторіюм“; Мессини вже не було, не було нї улиць нї домів, лиш саме румовище і розвалини.

Малий станув перепуджений і майже не мав відваги рушити ся. Аж ось побачив двох стражників митових, як они з рушницями на плечи ступали осторожно по хитаючих ся розвалинах, і крикнув до них з цїлої сили: „Ходїть сюди!“ Сторожі вчули, що їх хтось кличе, але не могли зразу добачити хлопця, бо він був цїлий так само сїрий, як то румовище довкола него. Аж коли він другий раз крикнув, они добачили его. В десять мінут опісля прийшли піонїри і відкопали також обі сестри. Нїхто з тих троє не мав сьвідомости, як довго они були під розвалинами. Коли їх питали ся, то они лиш відповідали: „Богато, богато годин“. Їх батько перебувае в Ню Йорку і его повідомлено зараз телеґрафічно, що їх виратувано.

— Як лїтае ся машиною до лїтаня, описують звістні воздухоплавцї братя Райти (Wright) в однїй з француских ґазет як слїдує:

Прилад стоїть насамперед на одношиновій колії і его придержує линва. На середину сїдає відтак воздухоплавець зі своїм товаришем, пускають мотор в рух і воздушна шруба зачинае крутити ся. Тодї керманич попускае линву і машина починае порушати ся наперед. Підчас того руху суне ся вздовж шини разом з машиною підпора, що держить еї в рівновазї. Але скоро лиш машина пересунула ся яких дванайцять метрів, скорість еї стає так велика, що підпора вже лишає ся, ао еї не потреба. Ще заким машина добіжить до кінця шини, наставляє воздухоплавець керму на передї, а воздух підносить машину в гору так, як того орла, що то его хлопцї роблять з паперу.

Скоро лиш машина піднесе ся в гору, видко землю під нею як би якусь велику, невиразну площу, але коли піднести ся висше, то вже всї предмети на земли видко виразно. Лиш по воздусї, що пересуває ся по лици, можна пізнати, що чоловік летить, впрочім не чути нї найменшого потрясеня. Капелюх треба на голову добре насадити, бо вже в перших 20 або 30 метрах можна его згубити. Коли хоче ся скручувати, то треба порушити підойму. Тодї підносить ся н. пр. праве крило, а машина завертає на ліво. Чоловік відчуває то завертане, але зовсїм не так сильно, щоби аж его підносило із сидженя, як то буває при скручуваню дорожкою або самоїздом. Отже коли зробити такий закрут, то знайдемо ся як раз напротив того місця, звідки ми вилетїли. Підчас коли ми спершу летїли против вітру, то летимо тепер з вітром зі значно більшою скоростю. В наслїдок того не чуємо тепер, щоби воздух пересував ся попри нас, а предмети на земли перелїтають так борзо, що аж страх бере.

Коли відтак воздухоплавець хоче спустити ся на землю, то застановляє мотор вже у значній висоті. Машина спускає ся тодї скісно на долину, а коли пересунула ся яких 15 до 30 метрів легенько по земли, стає вже і стоїть. Навіть коли спускати ся на землю зі скоростию 96 кільометрів на годину, то все таки не чути нї найменшого удару і навіть не можна напевно сказати, коли машина доторкнула ся землї. Через цїлий час їзди мотор так тарахкотить, що чоловік мало не оглухне, але внаслїдок тих многих вражінь, яких зазнае ся підчас їзди, набираємо сьвідомости о тім аж тодї, коли мотор застановимо.

— Фляшкова почта з Кап Горна. В Мідделькерке коло Остенди на бельґійскім побережу виловлено минувшого четверга фляшку, в котрій знайдено карточку зі слїдуючою написию в анґлїйскій мові: „Барка „Never Mudge“ розбила ся у ширинї 60 степ. 5, коло Кап Горн 24 липня 1902. Хто знайде, зволить повідомити Льойд“. — Барку „Never Mudge“ уважано від лїта 1902 за пропавшу, але нїхто не знав, що з нею стало ся. Аж тепер фляшкова почта потвердила здогад, що згадане судно за тонуло. Фляшка кинена у море з тою вістию коло Кап Горн в полудневій Америцї, потребувала 6 і пів року, щоби заплисти звідтам аж до бельґійского побережа.

Поставив на ноги.

Дивіть ся, онтам іде збанкротований дїдич. То я его поставив на ноги! — Кількож ви ему позичили? — Позичив? Нїчого — я казав ему зафантувати его четверню разом з повозом.

Не велике нещасте.

Фіякер: Поїдемо, пане професор? — Я забув гроші дома. — Пан професор можуть завтра заплатити. — А як я сеї ночи умру? — Ну, то не велике нещасте.

Прихильник тверезости.

Добре маєте, що виступаєте против піяньства. Я гадаю, що двайнацїть склянок пива ч…ей з кождого досить буде.

Телеґрами

Відень 23 січня. Є. В. Цїсар приймив вчера на окремій авдиенциї угорского мінїстра справ внутрішних Андрашого.

Відень 23 січня. Бувший міністер війни Пітрайх одержав титул барона.

Сараєво 23 січня. Є. В. Цїсар санкционував закон в справі утвореня палати торговельно-промислової.

Сан Себастиян 23 січня. Минувшої ночи вибух набій динамітовий під вікнами бурмістра. Вибух не зробив шкоди. Арештовано кілька підозріних осіб. Мотиви замаху незвістні.

Сан Франціско 23 січня. Хмаролом спричинив повінь в Калїфорнїї на побережу Тихого океана. Місто Стоктон стоїть під водою.

Вашінґтон 23 січня. Палата репрезентантів приняла 158 голосами против 108 закон о будові двох нових кораблів военних. Правительство домагає ся 4 кораблів. Комісия буджетова обнизила кредити на фортифікациї з 10 мілїонів на 7,920.000 долярів.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 20 січня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·10	до	11·40
Жито	9·70	до	10·—
Овес	7·70	до	8·—
Ячмінь пашний	7·30	до	7·60
Ячмінь броварний	7·60	до	9·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	12·—
Вика	7·50	до	8.—
Бобик	7·40	до	7·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	75·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	25·—	до	30·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Пошукуємо наречених

котрі мають намір купити собі виправу.

Купите найдешевше всілякі товари на домові потреби в ткальни

Братів КЕЙЦАР

„Добрушка“ ч. 9131 (Чехи).

Прошу переконати ся, замавляючи вже тепер по знижених цінах:

6 штук простирал Іа 150/200 цм. величини К 15 оплатно.
6 штук простирал Іа 150/200 цм. величини К 16 опл.
1 шт. простирала з ірляндскої веби Іа 20 м. К 11 опл.
1 тузин батистових хусточок до носа К 3 опл.
30 м. найліпших решток без ніяких хиб 3—8 мет. довг. К 24 опл.

Взірців решток не висилає ся.

Взірці з всяких полотняних і бавовняних товарів даром і оплатно.

Через ц. к. Намістництво затверджене.

Памятайте!

Перед виїздом до Америки, Канади, Бразилії і Арґентини як через Гамбурґ, Брему, Ротердам так і через Антверпію.

Жадайте поученя і поясненя від Товариства опіки над еміґрантами

Провидініє в Осьвенцімі.

До листу треба долучити марку за 10 сот.

Адресуйте: Філія Товариства опіки над еміґрантами „Провидініє“ в Осьвенцімі.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всі зелізниці

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелізниць держ. Ст. Соколовского,

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Шкіряні вироби з росийскої шкіри!

Пара чобіт з росийскої шкіри засуваних т. зв. „Штацерів“ що вистануть до ношеня по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.

Другий же рід таких же чобіт із росийскої шкіри, мягких, особляво придатних до ношеня для женщин і дівчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К, для школярів 7, 8, 9 і 10 К.

Третий же рід чобіт, з найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи в тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.

Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Брятя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте тандети у жидів, памятайсе на пословицю: Дешево мясо пси їдять! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на брензолі і як в них підете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаєсь нікому.

Стефан Копач

Струтин, п. Долина ад Стрий.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).